George Grigorita - Fantoma Iubirii

Inca o noapte se naste, rasare linistita. Inca una…iar….si iar…M-am saturat. Mi-e destul. Acum simt asta mai mult ca niciodata. Nu mai pot continua, nu mai am putere sa trec si peste asta. Imi amintesc de un tablou pictat de un muritor: eu stateam pe Pamant iar vestmintele-mi negre il invaluiau incet, incet; coasa imi atarna neputincioasa si un corb venea spre mine, un suflet pierdut. Cat de bine se potriveste tabloul cu situatia actuala. Zambesc ironic…altceva nu mai pot face…Ma ridic incet in aer si ma unesc cu noaptea intr-o incercare disperata de a gasi…ceva. Ceva care sa ma salveze, care sa-mi dea putere sa continui…Am nevoie de cineva…Am fost mult prea mult timp singura. Doar sufletele nu-mi mai ajung. Si ele au devenit straine de mine. Ma pierd…incerc sa fug, sa termin cu totul…dar nu pot. Degeaba fug, sunt ceea ce sunt.

Umblu, ca de obicei, prin noapte cand toate strazile sunt goale si e liniste. Astfel pot sa-mi ascult gandurile. Sunt deprimat pentru ca imi percep nimicnicia si inutilitatea. Nimanui nu-i mai pasa de mine, nimeni nu mai crede in mine…Eu, atat de mare si puternic odinioara, acum un nimic. Nu ma pot impaca cu situatia. Nu mai sunt iubit de nimeni si nu stiu ce sa fac. Ma plimb pe strazile astea nenorocite, murdare. Trec printre oameni ca o umbra. Nimeni nu ma baga in seama, nimeni nu se fereste de mine, toti ma lovesc si nici macar nu intorc capul…cum sa poti exista intr-o asemenea lume, intre asemenea oameni, cum sa mai ai speranta?
Cand ganduri tot mai negre imi intunecau mintea am observat ceva. Ma opresc cu fata spre o fereastra si raman, fascinat, sa vad ce se va petrece.

Intru in prima casa care imi iese in cale. Nu mai tin cont de nimic, am nevoie de un suflet, de unul puternic. Nevazuta si fara nici un zgomot intru in camera unui baiat. Sta pe pat si vorbeste la telefon. Pare vesel, fericit, dar nu e asa, eu vad asta. Vad ceea ce multi nu pot sa vada, vad sufletul, iar daca imi place il iau. Asta sunt. E ironic. Acum as vrea sa vina cineva sa-mi ia sufletul si sa fuga cu el. Atunci macar as avea un scop. Dar asa, nu e nimic, nici un scop, nici un sens, nimic.
Certitudinea e deprimanta.
Privesc in sufletul lui si-mi place ceea ce vad. E exact ce am nevoie, un suflet greu, plin de contradictii, confuz, dezamagit, dar totusi puternic. Ar fi fost interesant de urmarit pe parcursul vietii sale. In putini am mai vazut astfel de suflete, el ar fi avut o sansa, ar fi putut fi…ceva.
Imi pare rau ca trebuie sa-l iau dar am nevoie de el. L-am luat incet, tadru, iubitoare. Am venit ca un vis placut, sub forma a doi ochi negri si l-am luat cu o sarutare. Nici nu a stiut ce i s-a intamplat.
“E mai bine asa”, mi-am spus si am pornit mai departe, aiurea.

Era incredibil ce vedeam, niciodata nu am mai privit un astfel de spectacol. Am trecut de multe ori pe langa el si am avut de multe ori prilejul dar niciodata nu m-a interesat. Acum era altceva, ceva se schimbase. Acum realizam: o urmarisem. Inconstient poate, caci nu aveam de unde stii unde se va afla. In ultimele zile o vedeam din ce in ce mai des, insa numai acum vedeam de ce era in stare. Am vazut totul: cum intra in casa si merge pana in camera baiatului, cum se apleaca incet spre el si il saruta. Stiam ce face, dar nu o puteam opri chiar daca as fi vrut.. “La ce bun oricum?”

Acum ma simt mai bine. Sufletul nou imi da putere. “Dar oare pentru cat timp? Si atunci ce voi face? Ma voi napusti asupra unui nou neputincios? Ah, cat ma urasc…”
Am ajuns. Din nou aici. Ma afund din nou in abisul meu. Casa mea: abisul, intunericul, noaptea. Zbor incet, usor linistita, spre adancurile genunii. Nu ma mai gandesc la nimic. Asta trebuie sa fac: sa uit din nou, sa-mi reprim pe cat posibil totul, toate amintirile,

toate sentimentele, tot ce reprezinta trecut. Stiu ca nu voi reusi, niciodata nu am reusit, nu sunt destul de puternica si nimeni nu ma ajuta...Cat as vrea sa vina cineva, sa fie cineva si pentru mine, sa stiu ca exista si mi-ar fi de ajuns. Doar asta, sa stiu. Dar nu stiu nimic, nu mai stiu nimic...Cunosc atat de multe, atatea lucruri pentru care altii ar da orice sa le cunoasca dar degeaba. Totul e inutil, toate astea nu ma ajuta la nimic. Ma amagesc doar, stiu ca asta fac, ma mint singura...
Oare m-ar putea iubi cineva?

Am vazut-o cand si-a luat usor zborul din casa aceea. O urmaresc curios sa vad unde merge. Niciodata n-am mai fost atat de fascinat de o fiinta. Toate gandurile mele graviteaza acum in jurul ei. Am uitat toate celelalte probleme, am un scop acum, simt...ceva nou.
Cobor in adancuri dupa ea. Ma opresc pe o stanca, mai sus de locul unde statea ea, pentru a o putea observa. Stiu ca nu va dura mult pana ma va descoperi, lumina care ma inconjoara de obicei, in acest intuneric dens va deveni si mai evidenta.

Am ajuns jos. Iarasi acasa. Inca o noapte...si apoi inca una...si inca una. Deprimarea incepe iar sa ma prinda in ghearele ei. Cat o uram. As fi vrut sa pot s-o ucid. Iarasi ma gandesc, ce ironie: sa fii Moartea dar sa nu poti omora ceea ce vrei, ceea ce simti...
Ma apropii incet de malul lacului din apropiere. Imi placea apa neagra a acestuia, felul in care se oglindea chipul meu in ea. Ma privesc putin apoi intru in apa pana la genunchi, tulburand-o. Imi dau jos gluga de pe cap si imi despletesc parul mare si negru.
Un corb croncani de undeva din bezna. Aparu cu un falfait slab din aripi si se aseza pe umarul meu.
-Inca un suflet?
-Hai, du-te ial! si i-am facut vant cu mana.
Vestmintele mi se intinsera pe apa din nou linistita in toate directiile ca o mare caracatita neagra. Imi las capul pe spate si simt ca nu mai pot, simt cum disperarea pune stapanire pe mine. Totul izbucneste in mine ca o explozie, toate amintirile, tot trecutul, totul. Ridic mainile la cer si tip asurzitor sfasiind brutal linistea ce domneste peste tot in jur. Cad, deznadajduita, in genunchi. Apa imi ajunge acum pana aproape de talie. Imi prind capul in maini si incep sa plang. Plang mult, cu lacrimi de sange, pentru fiecare suflet pe care l-am luat. Apa limpede si neagra se inroseste in jurul meu.
Platesc...

Stau tot acolo, pe stanca mea, sperand ca ma va observa dar vad ca este prea adancita in propriile-i ganduri. O vad cum intra incet in apa si vad, inmarmurit, cat de deznadajduita e. Toata disperarea, durerea, sperantele si visele ei au fost puse intr-un tipat ascutit, neomenesc. S-a eliberat. A izbucnit in lacrimi. As vrea sa merg la ea s-o linistesc, sa-i spun ceva...dar nu stiu ce. Ah, cat imi urasc neputinta cateodata. Nu stiu ce sa fac: sa raman acolo sau sa plec, sa fug?

Nu mai am lacrimi...imi i-au mainile de la ochi, ma ridic in picioare si ies din apa. Sunt distrusa. M-as sinucide dar ironia nu inceteaza sa se joace cu mine.
Imi ridic usor privirea in cautarea corbului cand il vad pe el, acolo sus pe stanca aceea, invaluit in lumina. Ma uit mirata la el si ma intreb de cand ma urmareste, ce si cat a vazut. O unda de nervozitate imi strabate sira spinarii si un fior rece ma face sa tremur putin. Imi strang mainile in pumni si-mi infig unghiile negre in carne. Incerc sa ma abtin. Am fost descoperita si inca intr-un astfel de moment. Nu stiu ce e in mintea lui asa ca voi astepta deocamdata, voi astepta sa-l descopar.

O vad cum se intoarce incet spre mine si isi ridica privirea. M-a vazut. Un sentiment de frica si uimire ma incerca. E prima data cand ii vad fata, prima data cand vad ce se

ascunde sub gluga pe care o poarta tot timpul. Vad si imi place ceea ce vad. E atat de frumoasa. Atat de mult contrasteaza felul in care arata cu tot ceea ce este si reprezenta ea incat nu pot sa ma abtin sa nu merg mai aproape. Ma opresc chiar langa ea si incep s-o privesc cu si mai multa uimire. Lacrimile de sange ii lasara doua dare subtiri pe obraji si pe gat. Arata ca o statuie, ca o Madona de Michelangelo. Albul pielii contrasteaza cu rosul sangelui si negrul hainelor…e atat de frumoasa in durerea ei; si atat de trista…O vad ca se chinuie sa para rece si indiferenta, dar am reusit deja sa priveasc in sufletul ei, chiar daca numai pentru putin timp. Stiu ce simte, stiu de ce e trista. Stiu totul dar nu am nici o solutie, nu stiu ce sa-i spun.

Incerc sa-l privesc cu raceala. Ma simt putin stanjenita de faptul ca m-a vazut in starea asta dar simt si o anumita placere. Pana acum nimeni nu m-a mai urmarit, nimeni nu a coborat dupa mine in abis si nimeni nu a ramas aici cu mine. Il urmaresc cu privirea, caut sa-i vad in suflet dar nu pot iar asta imi da o stare de nervozitate. Il privesc in ochi; niste ochi albastri, adanci, electrizanti. In acel moment mi-am dat seama: am nevoie de el. Nu stiu de unde a venit sau de ce, stiu doar ca este al meu si ca il voi lua indiferent de consecinte. Trebuie sa-l am.
E un Inger. Niciodata n-am mai privit un inger atat de aproape. Ce gand nebunesc, sa iau sufletul unui inger. Oare as putea?
Totusi nu e un inger obisnuit, el are ceva special.
Poate ca asta e scaparea mea, poate ca de asta am nevoie.

“Cine esti?” l-am intrebat cu glas subtire si rece.
“Un inger…dar tu?” continua el, incercand sa para cat mai indiferent.
”Tot un inger sunt si eu.”
“Dar ce cauti aici, in intunericul acesta si…unde-ti e lumina?”
“Aici e casa mea, iar lumina nu mai am, mi-am pierdut-o demult…”, l-am mintit eu..
L-am mai privit cateva minute dupa care i-am spus:
“…nu sunt ca tine…stii asta.”

***
Acesta a fost inceputul…
Erau atat de diferiti…si totusi atat de asemanatori: Doi ingeri ai Binelui si Raului. Amandoi atrasi de ceea ce reprezenta celalalt, amandoi dorind sa fie ceea ce era celalalt, amandoi iubind ceea ce nu puteau deveni. Erau din doua lumi diferite. Nu ar fi trebuit sa se intalneasca niciodata sau poate ca nu. Poate ca exact asta trebuia sa se intample, poate ca se puteau salva reciproc…poate….poate…
…iar acesta este sfarsitul…
***
Sfarsitul. Il simt dar nu pot sa-l accept. Nu pot sa cred ca sunt pe punctul de a pierde tot. Zac neputincios in praful abisului tau. Apa e langa mine, aproape ma atinge. Simt adierea ei rece cum imi patrunde prin haine si ajunge la piele. Rece, necrutatoare…imi aminteste de tine. Doar e a ta, nu? Pana si apa asta e a ta, de ce nu pot sa am ceva care sa fie doar al meu, de care sa ma bucur numai eu? Ma simt atat de gol, pustiit.
Intorc capul spre apa care continua sa ma chinuiasca si vad ca inca pastreaza reflexile tale in ea: alb, negru si…rosu. Alb de la razele lunii, negru de la cerul intunecat, si rosu…de la mine. Sangele a inceput sa-mi paraseasca corpul. Pana si el ma tradeaza, pana si el ma paraseste, propriul meu sange. Treptat, treptat, picatura cu picatura se scurge. Imi paraseste trupul si se uneste cu apa lacului. Din neagra se face rosie. Ridic putin capul si ma tarasc mai aproape de ea. E rosie. Privesc in aceasta oglinda a sufletului meu si vad doi ochi albastri uimiti. Privesc mai departe, in lungul ei si o vad stand pe aceeasi stanca pe care am stat si eu odata. Ma intreb daca a venit sa ma salveze sau sa termine ce a inceput? Dar nu face nimic. Sta pur si simplu, impietrita, la fel ca stanca aceea. Ma intorc spre ea si o privesc rugator…

Se ridica si vine langa mine. Se lasa in jos pana aproape de fata mea. Ma priveste intens ca si cum ar vrea sa-si intipareasca fiecare linie a fetei mele in mintea ei. Ma priveste adanc in ochi. O las sa ma priveasca, o las sa se hipnotizeze singura, sa se cufunde in nemarginitul albastru pentru o ultima data. Stiu ce are de gand sa faca, imi amintesc cum am privit-o odata printr-o fereastra...II zambesc usor, impacat. Isi inclina incet capul. Parul ei imi mangaie usor fata. Isi intredeschide putin buzele...astept...inchid ochii si astept...sfarsitul.
Un fior pe sira spinarii ma zgudui putenic.
“...nuu...”
Mai mult nu pot sa spun, nu-mi vine sa cred. Pleaca...
O vad cum se ridica in aer si pleaca. Se intoarce cu spatele si...se contopeste din nou cu noaptea.
Ma intorc pe spate in acea balta de sange si incep sa rad isteric cu lacrimi...altceva nu mai pot face. Altceva nu mai am nimic de facut. De acum asta mi-e menirea: sa rad cu lacrimi...
Totusi as fi vrut sa-i mai pot spune un lucru:

“Fiintele ca noi nu ar trebui sa aiba suflet”.